

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

24 januari 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoerbaarheid van de MBO-afvalbanden

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de controle op transporten van afgedankte frituurvetten

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het verbod op het verbranden van tuinafval

Vraag om uitleg van de heer Frans Wymeersch tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over baggerwerken in de Barbierbeek

Vraag om uitleg van de heer André Denys tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de toepassing van de Vlareem-reglementering op de uitbating van zwembaden

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Maandag 24 januari 2000

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.04 uur.*

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoerbaarheid van de MBO-afvalbanden

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bogaert tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoerbaarheid van de MBO-afvalbanden.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik heb de probleemstelling van deze vraag om uitleg in schriftelijke vorm duidelijk uiteengezet. Het gaat hier over een belangrijk onderdeel van het Vlaamse afvalbeleid.

In de besluitvorming is echter heel wat misgelopen. Dat geldt ook voor de vorige legislatuur. Deze hele problematiek dateert immers al uit de periode van de vorige regering. De sector, die in feite voor de verwerking van dit afval dient in te staan, werd vanaf het begin uitgesloten van deelname aan de gesprekken. Men heeft enkel en alleen gepraat met de fabrikanten, de verkopers en de verdelers van nieuwe banden.

Op 9 juni van vorig jaar, vier dagen voor de verkiezingen, werd de commissie voor Leefmilieu van ons parlement nogmaals samengeroepen met als enige agendapunt deze MBO-afvalbanden. Dat roept uiteraard vragen op. Hoe kon men de besluitvorming terzake laten plaatsvinden in die dubieuze periode ? Uit de verslagen van de commissie bleek duidelijk dat er over deze zaak absoluut geen eensgezindheid bestond. Sommigen uitten toen reeds

de vrees dat men de 45-dagentermijn, na het overmaken van het ontwerp van MBO, gewoon zou laten verstrijken. Dat werd later ook bewaarheid. De Vlaamse regering kon op een bepaald moment niet anders dan de feiten aanvaarden. Ondanks de negatieve adviezen van de MINA-raad en de SERV zitten we nu dus met een MBO opgescheept.

Op 18 maart 1999 is er een vergadering geweest op het ministerie van Leefmilieu. Daarop waren ambtenaren van het ministerie, van de OVAM en van de betrokken organisaties aanwezig. De OVAM stelde toen voor om, vooraleer de zaak wettelijk te vertalen, toch te proberen de negatieve adviezen van de MINA-raad en de SERV in de definitieve teksten bij te sturen. Men was daar niet voor te vinden omdat men stelde dat alle betrokken partijen vóór 1 juli een overeenkomst wilden bereiken.

Men heeft dan een doekje voor het bloeden gevonden. Het ministerie heeft immers geanticipeerd op de opmerkingen van de SERV en van de MINA-raad. Men heeft beslist om bij de MBO een toelichting te voegen. Deze toelichting zou de kritiek van de negatieve adviezen ondervangen, zodat de MBO nog vóór de verkiezingen door het Vlaams Parlement kon worden geloodst.

De kritiek van de MINA-raad en van de SERV is en blijft echter fundamenteel. De tekst is terzake zeer duidelijk. Zowel op het inhoudelijke, op het democratische als op het Europese vlak kon men niet akkoord gaan met de wijze waarop de doelstellingen van de MBO zouden worden gerealiseerd. De MINA-raad zegt zelfs expliciet dat de MBO niet voldoet aan de Europese richtlijnen. Bepaalde partijen, die toen in de minderheid zaten en nu in de meerderheid of vice versa, hebben op verschillende vergaderingen bepaalde geluiden laten horen.

Bogaert

De huidige Vlaamse regering kon alleen maar werken met de MBO zoals die is, aangezien de 45-dagentermijn was verstreken. Men heeft daar toen wel aan toegevoegd dat men de overeenkomst zou evalueren. De eerste evaluatie zou plaatsvinden op 31 december 2001. Men zou die evaluatie maken om 'de negatieve adviezen te neutraliseren'.

Mevrouw de minister, in de sector heerst er een zekere ongerustheid. Men vreest dat men dezelfde weg opgaat als in Duitsland. Daar heeft men een identieke procedure gevolgd, maar ziet men momenteel dat het leeuwendeel van de recyclagegelden en -voordelen in handen blijft van fabrikanten en verdelers, en dus niet in de ecologische kringloop terecht komt. Daarom heb ik de volgende vragen.

Waarom diende dit dossier toch nog op 9 juni, vier dagen voor de verkiezingen, in het parlement te worden behandeld? Waarom moest de MBO voor 1 juli zijn getekend? Dit gebeurde op vraag van de VZW RecyTyre en ondanks de negatieve adviezen en de vraag van de OVAM om toch nog gevolg te geven aan die adviezen. Waarom hebben de vorige en de huidige Vlaamse regering de termijn van 45 dagen waarbinnen het Vlaams Parlement zich na ontvangst van een ontwerp van MBO bij resolutie of motie kan verzetten, laten voorbijgaan? Ik verwijs in dit verband naar artikel 6, paragraaf 4 van het decreet van 15 juni 1994 betreffende de MBO's.

Welke garanties kan men nu geven dat de stroom van afvalbanden wel degelijk ernstig wordt gecontroleerd en dat de recyclagegelden bewijsbaar in de ecologische kringloop terecht komen? Waarom werden de beroepsverenigingen inzake de verwerking van afvalbanden van bij de aanvang als gesprekspartners geweerd en liet de Vlaamse regering alleen de beheersorganisaties van fabrikanten, invoerders en verkopers tot de onderhandelingen toe?

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, ik heb dit dossier tijdens de vorige legislatuur tot aan de verkiezingen van zeer nabij gevolgd. Binnen de commissie was er toen discussie om na te gaan op welke wijze dit punt nog kon worden besproken. We waren het helemaal niet eens met de minister, die de zaak er vlug nog door wilde krijgen voor de verkiezingen. We hebben toen nagegaan wat we

voor en na de verkiezingen konden doen. De enige realistische mogelijkheid bestond erin het probleem voor de verkiezingen te behandelen. Dit was dan wel niet het enige agendapunt, omdat de dioxinecrisis toen pas goed uitbrak.

Tijdens de bespreking destijds heb ik de reactie van de SERV en de MINA-raad uitvoerig toegelicht. Ik blijf erbij dat dit een slechte MBO is. Jammer genoeg heeft de meerderheid binnen de commissie toen geoordeeld de zaak niet uit te stellen. De MBO is er dan ook gekomen.

Alhoewel ik betreurt dat de zaak zo is verlopen, kan men niet ontkennen dat het parlement zijn verantwoordelijkheid heeft genomen. De voorgeschreven procedure werd toegepast en de zaak werd geëvoceerd in het Vlaams Parlement, zelfs in volle kiescampagne. Jammer genoeg heeft dit niet tot het gewenste resultaat geleid.

Mijn twee belangrijke kritieken blijven dat er geen doelstellingen in deze MBO staan voor na 2000. Dat is ongehoord. De sector mag dit blijkbaar zelf bepalen. Ook in het advies van de MINA-raad staat duidelijk dat dit niet kan. Het gaat om een totale miskennis van de bedoeling van een MBO. De regering stelt immers dat een deel van de regelgeving achterwege wordt gelaten omdat de MBO van toepassing is, maar in die overeenkomst staat niets over de doelstellingen voor na 2000. De doelstellingen zijn dus vrij minimaal. Het hergebruik van producten, met loopvlakvernieuwing, bedraagt in Nederland 60 procent. Bij ons is dat 25 procent. Het hergebruik van materiaal is 20 procent, het energiehergebruik – eventueel verbranding van banden met energierecuperatie – ligt in Nederland op 20 procent. Bij ons heeft men beide samengevoegd zodat er geen onderscheid kan worden gemaakt tussen die twee. Ook dat is een kwalijke zaak.

Deze MBO is niet goed. Men kan natuurlijk steeds zeggen dat iets beter is dan niets. Toch dring ik erop aan dat deze aangelegenheid binnen het jaar opnieuw wordt bekeken en men terug rapporteert aan het Vlaams Parlement. Men moet dan ernstig overleg plegen met de sector, de recyclagesector en de autobandenfabrikanten. Hopelijk wordt de MBO dan herzien. Dit kan geen werkinstrument zijn voor de volgende 5 jaar.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal eerst even toelichten hoe de procedure is verlopen. De procedure werd correct gevolgd.

Dua

Waarom de zaak zo snel moest worden afgewerkt, kan ik niet zeggen, dat moet u aan de heer Kelchtermans vragen.

Er is een decreet over de MBO's. Daar staat expliciet in dat wanneer de consultatieve organen een negatief advies geven en het gewest toch beslist een overeenkomst af te sluiten, deze beslissing moet worden verantwoord in een verslag. Er wordt dus uitgegaan van de mogelijkheid dat men niet ingaat op de aanbevelingen van de adviesorganen. Het verslag moet in dat geval wel, samen met de tekst, worden gepubliceerd in Het Staatsblad.

Op 11 mei 1999 heeft de vorige Vlaamse regering het verslag goedgekeurd. De opmerkingen van de SERV en de MINA-raad werden erin opgenomen. Dit houdt blijkbaar in dat de vorige Vlaamse regering heeft geoordeeld dat, rekening houdend met de elementen van dit verslag, de MBO toch kon worden afgesloten. Toen nam die regering dus een politieke beslissing.

Op 25 mei 1999 werd dit ontwerp, zoals decretaal voorgeschreven, overgemaakt aan de parlementsvoorzitter. Na ontvangst ervan heeft het parlement 45 dagen de tijd om zich te verzetten tegen het sluiten van de MBO. De termijnen werden wel geschorst tijdens de periode waarin het Vlaams parlement niet zetelt. Door de verkiezingen werd de termijn opgeschort tussen 13 juni en 6 juli. Op die dag is het parlement van rechtswege opnieuw samengekomen.

Het ontwerp van MBO werd in de commissie behandeld. De heer Malcorps heeft toen een voorstel van resolutie ingediend dat echter door een meerderheid werd verworpen. De MBO is nog steeds in overeenstemming met het decreet. Het parlement heeft het dossier tijdens de vorige legislatuur dus wel degelijk correct behandeld.

Ik heb een overeenkomst geërfd die eigenlijk reeds in de eindfase van de procedure zat. Het gevolg daarvan was dat ik op 14 januari 2000 de MBO onder die vorm voor goedkeuring heb voorgelegd aan de Vlaamse regering. De overeenkomst is nu volledig afgesloten en zal binnenkort, samen met het verslag, worden gepubliceerd in Het Staatsblad. Dat is de procedure, en ik denk dat er niet veel valt op aan te merken.

Inhoudelijke bemerkingen zijn er wel. Aan de sector worden verplichtingen inzake inzameling en verwerking opgelegd. Zo beoogt men de doelstel-

lingen te realiseren die in het kader van de aanvaardingsplicht zijn vastgelegd. Het is de bedoeling dat de OVAM dit van zeer nabij in het oog houdt. De sector moet de OVAM alle noodzakelijke gegevens verschaffen opdat die een evaluatie kan opstellen. De controles ter plaatse kunnen bij alle actoren, bij elke schakel in de keten, worden uitgevoerd. Afhankelijk van de resultaten van de evaluatie moet de OVAM, in overleg met alle partijen, zo nodig voorstellen uitwerken om de MBO te wijzigen of om begeleidende maatregelen te nemen. Voor de uitvoering is trouwens in een budget voorzien.

Men vraagt wie er bij deze onderhandelingen zijn betrokken. De administratie meldt me dat er rechtstreeks is onderhandeld met de producenten en invoerders van voertuigbanden. In het kader van de aanvaardingsplicht worden hen immers verplichtingen opgelegd. Dat wil echter niet zeggen dat andere betrokken partijen hun standpunt niet hebben kunnen kenbaar maken, aldus de tekst. Deze administratieve mededeling betekent dus dat met de belangrijkste actoren intensief is overlegd; de anderen hebben hun mening kenbaar kunnen maken. Zo lees ik de tekst.

Hoe bekijk ik dit dossier op het politiek-inhoudelijke vlak? Men kan zeer veel vraagtekens plaatsen bij deze MBO. De heer Malcorps heeft de meeste reeds vermeld. Ook ik ben van oordeel dat het zeker niet om een perfecte MBO gaat. De redenen zijn de volgende: men stelt slechts doelstellingen op tot het jaar 2000, de hergebruiksdoelstellingen zijn te laag en de verbranding met energie-recuperatie krijgt een te belangrijke plaats. Daarom zullen we in 2001 een evaluatie opstellen. De tekst die de regering heeft goedgekeurd, luidt als volgt: 'OVAM krijgt de opdracht om jaarlijks een verslag uit te brengen over deze MBO. Afhankelijk van de resultaten zullen, in overleg met alle partijen, voorstellen worden uitgewerkt tot wijziging.'

Ik stond voor een moeilijke keuze. De MBO bevindt zich in zijn eindfase. Alles laten vallen en van nul opnieuw beginnen, zou niet goed zijn. Zo zou er gedurende een bepaalde periode gewoon niets worden gedaan. Men moet ook rekening houden met het werk dat de OVAM al heeft geleverd. Daarom heb ik beslist deze MBO toch ter bespreking aan de regering voor te leggen, maar met duidelijke afspraken inzake evaluatie. Mijns inziens zal dat moeten leiden tot een aanpassing van de MBO, al is het maar om ook de doelstellingen voor de komende jaren te bepalen.

Dua

Ik kan u op een ander punt geruststellen : de regering heeft de OVAM en mezelf opgedragen onderhandelingen te beginnen over de uitwerking van een aparte MBO over de banden van tractoren en vrachtwagens. Die zijn niet in de huidige MBO opgenomen. We zullen daarbij proberen om meer te realiseren dan wat in de huidige MBO staat, of deze onderhandelingen als hefboom gebruiken om de aanpassing van de huidige MBO door te voeren.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor haar gedegen antwoord. Vooral het feit dat men niet zal wachten tot 31 december 2001 om een evaluatie op te stellen, is een uitstekende zaak. Volgens de SERV is de MBO niet geslaagd voor haar maturiteitsproef. Mevrouw de minister, u stelt dat u daar slechts ten dele voor verantwoordelijk bent, en dat is ook zo.

Het is echter een spijtige zaak dat de aanvaarding van de huidige MBO ervoor zorgt dat slechts ten dele wordt voldaan aan artikel 3, punt 1.1.1. van Vlarea betreffende de aanvaardingsplicht. Vanuit legaal oogpunt hebt u gelijk : als men niet akkoord gaat met de adviezen, dan kan men daar een verslag aan toevoegen. De administratie stelt dat verslag over die adviezen op onder de vorm van een verklarende toelichting. Het is echter een spijtige zaak dat men daarin de opmerkingen van de SERV en de MINA-raad noch weerlegt, noch respecteert. Dat is mijn hoofdkritiek.

Vandaag zitten we met de gebakken peren, maar ik neem ook akte van uw goede wil, waar ik overigens nooit aan heb getwijfeld. Ik hoop dat de nieuwe afspraken over de banden van tractoren en vrachtwagens zullen leiden tot een globale oplossing. In elk geval zal ik de evaluatie op de voet volgen.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Ik heb nog twee opmerkingen. Ik ben van oordeel dat Vlarea moet worden aangepast om de doelstellingen in opwaartse zin te kunnen wijzigen. Verder hoop ik dat het overleg met de sector niet uitloopt op een afzwakking van de standpunten. Het is ten dele onvermijdelijk dat men tegen de wil van de sector in zal moeten optreden. Een oplossing is niet mogelijk met het volledig akkoord van de gehele sector. Ik hoop dat diegenen die met recyclage bezig zijn ook bij die gesprekken met de sector worden betrokken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de controle op transporten van afgedankte frituurvetten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de controle op transporten van afgedankte frituurvetten.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, de grondstoffeninspectie van het ministerie van Landbouw heeft bij een recent onderzoek vastgesteld dat er nog altijd frituurvetten uit containerparken en frituren in het veevoeder worden verwerkt. Sinds de dioxinecrisis is dat nochtans verboden. Enkel frituurvetten van dierlijke oorsprong, afkomstig van de voedingsmiddelenindustrie – zoals de chipsfabrikanten – mogen nog als grondstof voor veevoer worden gebruikt. Frietvetten afkomstig van frituren en restaurants, en zeker die van afvalcontainerparken, mogen duidelijk niet meer worden gebruikt.

Ondertussen is het verhaal dat een vertegenwoordiger van de vetsmelters in de dioxinecommissie van de Kamer liet horen, bevestigd. Volgens de Federatie van Belgische Mengvoederfabrikanten komen aanzienlijk hoeveelheden vetten in duistere circuits terecht. Ze leidt dit af uit de cijfers. Voor de dioxinecrisis werden officieel 2000 ton vetten ingezameld. Vandaag is dat nog maar de helft van die hoeveelheid, de andere helft is spoorloos. Blijkbaar is het nog wel toegelaten om afgedankt frituurvet uit te voeren. Hierdoor ontstaat bijvoorbeeld de mogelijkheid om een afvalcircuit via Nederland te organiseren. Dit soort transporten zou volgens de berichtgeving aan elke controle ontsnappen, ook omdat ze door Europa weer zijn vrijgegeven. Het gevolg is dat de afgedankte vetten toch in ons veevoer terecht komen.

Mevrouw de minister, in antwoord op een schriftelijke vraag zei u dat voor frituurvetten die niet afkomstig zijn van de voedingsmiddelenindustrie, de rode-lijstprocedure wordt gevolgd bij controles op transporten door de OVAM samen met de rijks-

Malcorps

wacht. Blijkbaar kan de illegale afzet in het buitenland en een carrousel die de vetten terug naar ons land brengt, niet worden voorkomen.

Daarnaast rijst de vraag ten gronde over de stockage en de uiteindelijke verwerking van deze vetten. Als een en ander nu aan het licht komt, is dit toch omwille van het feit dat de sector zelf af wil van het verbod om frituurvetten in veevoeder te verwerken. De minister liet me weten dat wordt gezocht naar alternatieve verwerkingswijzen voor deze frituurvetten, zoals verwerking in de oleochemie of toepassingen als biodiesel. Blijkbaar zoekt de sector deze oplossingen in het buitenland. Dit roept opnieuw het risico op dat onder het mom van nuttige toepassingen nu of later minder eerbare bestemmingen zullen worden nagestreefd. Op dit moment heeft één bedrijf een officiële toelating in het kader van de rode-lijstprocedure om zijn frituurvetten en oliën af te zetten in het buitenland. Alle andere stromen zijn illegaal.

Mevrouw de minister, is er inmiddels al zicht op de exacte hoeveelheid afgedankte frituurvetten die in Vlaanderen gestockeerd zijn ? Wat moet er gebeuren met deze stocks ? Welke maatregelen zal de minister nemen om greep te krijgen op de carrousel van afgedankte frituurvetten die nu blijkbaar is opgezet ? Op welke wijze wordt er samengewerkt met de federale overheid of met Europa ?

In welke mate zal de Vlaamse overheid participeren in onderzoek om nuttige toepassingen van oud frituurvet, bijvoorbeeld als biodiesel, te promoten ? Heeft men daar onderzoeksgeld voor over ? Hoe reageert u op de aanhoudende druk van bijvoorbeeld Navefri, het Nationaal Verbond van Frituuruitbaters, om frituurvetten toch opnieuw te laten verwerken in veevoeders ? Is dit een uitsluitend federale materie, of hebben de gewestministers in het kader van het beleid inzake organisch afval hierin ook een inbreng ?

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer de voorzitter, het verhaal van een vetsmelter, dat wordt bevestigd door de grondstoffeninspectie, dat er nog altijd frituurvet uit containerparken in veevoeders en zo dus ook in de voedselketen terecht komt, is toch ongelooflijk. Het gaat over een vermenging van afval in de voedselketen. Dat is wat we na de dioxinecrisis moesten proberen te vermijden.

Mevrouw de minister, welke acties hebt u ondernomen om dit te vermijden, voor en na het bericht ? Welke actie heeft de OVAM ondernomen ? Welke acties zijn ondernomen ten aanzien van de gemeentebesturen ? Werden de containerparken waar dit zich voordeed, opgespeurd ? Welke maatregelen zijn er genomen te aanzien van de betrokken containerparken om ze te sluiten, te beboeten of om de gemeentebesturen te responsabiliseren ?

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, blijkbaar heeft men nog steeds geen lessen getrokken uit de dioxinecrisis. Na een verbod op verwerking van frituurvet in veevoeder blijkt nog steeds een groot deel van het frituurvet in het veevoeder te zitten. Zoals de heer Malcorps heeft gezegd, is het mogelijk dat er een afvalcircuit via Nederland in werking is.

Het is de vraag of dit allemaal illegaal is : een woordvoerder van het Nederlands ministerie zegt in een interview dat er onduidelijkheid bestaat over de regelgeving voor verwerking van frituurvet in Europa. Sinds 10 december is er een Europese verordening van kracht die alle gebruikte frituurvet op een zogenaamd groene lijst plaatst, zodat het mag verhandeld worden zonder dat daarvoor de toestemming moet worden gevraagd van de autoriteiten. Ook de Belgen zouden deze regelgeving hebben goedgekeurd.

Mevrouw de minister, wat is uw mening hierover ? Kan dit probleem zonder directe steun via Europese regelgeving worden opgelost ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Ik wil vooraf zeggen dat we vooral niet uit het oog mogen verliezen dat frituurvetten gevaarlijk zijn als men er andere dingen bij doet. De maatregel ten aanzien van de frituurvetten en containerparken is precies genomen omdat er eventueel PCB-olie wordt bijgevoegd. Frituurvet kan eventueel gemengd worden, maar bijmenging kan gevaren opleveren. De rest van mijn verhaal sluit hier bij aan.

De hoeveelheden gebruikte frituurvetten en oliën die vrijkomen, worden als volgt geraamd : de horeca produceert 1,8 miljoen kilogram per maand gebruikt frituurvet en olie, particulieren produceren ongeveer 160.000 kilogram en de voedingsindustrie ongeveer 100.000 kilogram. De exacte hoeveelhe-

Dua

den die momenteel worden gestockeerd in Vlaanderen, zijn niet bekend. Er bestaan ramingen op basis van productieprocessen en metingen, maar het is bijna onmogelijk om te zeggen wat waar zit.

Behalve de frituurvetten die rechtstreeks afkomstig zijn van de voedingsindustrie, waar het gaat om een zeer gecontroleerde stroom van een afvalproduct, mogen deze stocks enkel worden afgezet in non-foodtoepassingen. Dat is in overeenstemming met het koninklijk besluit van juni 1999, dat werd uitgevaardigd als reactie op de dioxinecrisis.

De strengere uitvoerregeling die van kracht was sinds het verschijnen van dit koninklijk besluit, werd noodgedwongen gewijzigd op 10 december 1999. Op dat ogenblik verscheen immers een beschikking van de Europese Commissie waardoor de verordening 259/93 werd aangepast. Een belangrijke wijziging was dat frituurvetten en -oliën nu expliciet op de groene lijst, onder de code GM 140 Afval van spijsoliën en vetten van dierlijke of plantaardige oorsprong, werden gezet. Dat betekent dat voor de export van deze afvalstoffen geen kennisgevingsprocedure meer moet worden opgestart.

Dat is dus de Europese reglementering waaraan men zich moet houden. Door de OVAM werd dit via een mailing op 23 december 1999 kenbaar gemaakt aan de ophalers en verwerkers van gebruikte frituurvetten. Daarbij werd wel benadrukt dat het koninklijk besluit van juni 1999 uitgevaardigd door het federale ministerie van Landbouw, nog steeds van kracht blijft. Het blijft dus verboden gebruikte frituurvetten en -oliën in circulatie te brengen, uit te voeren of te gebruiken met het oog op dierlijke voeding. Maar deze officiële boodschap moesten we noodgedwongen geven door die nieuwe Europese beschikking.

In het kader van artikel 11 van voornoemde verordening 259/93 moet elk transport steeds vergezeld zijn van een vervoersdocument, waarop naast de noodzakelijke gegevens – naam en adres van de houder, handelsbenaming en hoeveelheid van de afvalstoffen – ook en vooral moet worden vermeld dat gebruik in veevoeding niet is toegelaten. Zo wil men dus benadrukken dat dit niet kan. Tevens werd gemeld dat de uitvoer van frituurvetten en -oliën afkomstig van containerparken nog steeds volgens de oranjelijstprocedure dient te verlopen, onder de code AD 160 Stedelijk/ huishoudelijk afval. Voor mengsels geldt de strengste procedure van de samenstellende delen. Daar gaat het over

de strenge reglementering die geldt voor het transport van afvalstoffen.

We hebben dit vooraf besproken met de federale minister van Landbouw en diens diensten. Met dit ministerie zal er nog verder worden overlegd, net als met de Nederlandse overheidsinstanties, om eventueel bijkomende maatregelen te nemen. Mijn gevoel is dat het waarschijnlijk inderdaad niet waterdicht is. Het gaat hier immers om een afvalproduct dat normaliter in aanmerking komt voor recycling, maar er is sprake van een bijzondere situatie, want telkens bestaat er het gevaar van vermenging met andere producten.

In de programmering van de studies en onderzoeken die dit jaar worden uitgevoerd in opdracht van de OVAM, is expliciet een onderzoek naar verwerkings- en toepassingsmogelijkheden van gebruikte frituurvetten en -oliën opgenomen. Concreet moeten alternatieve verwerkings- en toepassingsmogelijkheden onderzoeken voor gebruikte frituurvetten en -oliën afkomstig van containerparken, de horeca en frituren. Naast een inventarisatie van de hoeveelheden dienen non-feedtoepassingen te worden verkend, met een analyse van hun technische en economische aspecten. Zoals u zelf reeds zei, kan men daarbij denken aan de verwerking in de oleochemie of aan de toepassing als biodiesel. Dan zal het belangrijk zijn de randvoorwaarden te definiëren voor de diverse afzetgebieden: modaliteiten van inzameling, acceptatiecriteria, enzovoort. Dit alles moet leiden tot aanbevelingen voor het beleid. Volgens het door de OVAM voorgestelde tijdschema zouden de resultaten beschikbaar moeten zijn tegen september 2000.

Het gebruik van stoffen in de meest algemene zin van het woord is inderdaad een federale materie. Daar zijn we dus niet bevoegd voor. De verwerking van biologische afvalstoffen in de dierlijke voeding wordt vanuit het Vlaams afvalstoffenbeleid ondersteund, op voorwaarde dat men uitgaat van waardevolle stromen en de nuttige toepassing ervan kwaliteitsvol verloopt. Het gaat hier immers om zeer belangrijke afvalstromen, die men moet verbranden als men geen alternatief heeft.

Binnenkort zult u het ontwerp van uitvoeringsplan Organisch-Biologisch Afval ontvangen. Daarin wordt gesteld dat, als men werkelijk goed weet van welke industrie een bepaalde afvalproduct komt, men dat op allerlei criteria moet toetsen en zo beslissen of dit kan worden gerecupereerd als veevoeder. Zeker in de voedingsindustrie liep dat goed, zowel vroeger als nu nog, en is het zeker verantwoord. Daaraan moeten nu dan wel systemen

Dua

van integraal ketenbeheer worden gekoppeld, zodat die kwaliteitsgarantie waterdicht is. Daarmee bevinden we ons opnieuw op het federale niveau. We hebben dit ontwerp op de agenda van de Vlaamse regering gezet. In samenwerking met het federale ministerie van Landbouw en nauw aansluitend bij het op te richten Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen zullen we dit thema verder ontwikkelen, en bekijken hoe we die controle waterdicht kunnen organiseren.

Dan was er nog de bijkomende vraag over de containerparken. In opdracht van minister Kelchtermans heeft er een eenmalige grootschalige analyse plaatsgevonden van de eventuele dioxinegehalten van de frituurvetten in containerparken. Dat heeft zeer veel energie, geld en tijd gekost. Op een drietal locaties werden toen verhoogde PCB-gehalten vastgesteld. Op alle andere locaties was alles in orde. Die drie locaties zijn er uiteraard drie te veel. Daaruit blijkt nog maar eens dat die containerparken een kwetsbaar punt vormen. De controle van die parken is natuurlijk een gemeentelijke bevoegdheid. We vinden dat de personen die daar verantwoordelijk zijn voor de acceptatie, beter moeten worden opgeleid, zodat ze beter kunnen controleren of het echt over afvalolie of frituurvet gaat, en niet over afgedankte olie van minderwaardige kwaliteit. We praten daar in het kader van het milieuconvenant over met de gemeenten.

Momenteel zijn onderhandelingen aan de gang met de betrokken federaties over een terugnameplicht van afvalolie. Deze onderhandelingen verlopen traag, maar in een gunstige richting. Zodra er een overeenkomst is met de sector, hebben we de zekerheid dat afvalolie uit het circuit wordt gehaald. Ook met de gemeenten moet meer overleg worden georganiseerd over de controles van containerparken. Men moet dan ook gekwalificeerd personeel aanstellen om de producten op containerparken in ontvangst te nemen.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mevrouw de minister, we zitten inderdaad met een probleem. Het gaat immers over organische afvalstromen die eigenlijk moeten worden gerecycleerd. Voor bepaalde circuits kunnen we echter geen garanties geven. Ik blijf erbij dat alles wat afkomstig is van een containerpark rechtstreeks, noch onrechtstreeks in het voedsel mag terechtkomen.

Ik vrees dat hetzelfde geldt voor frituurolie die wordt opgehaald bij de frituren zelf, tenzij het systeem zodanig sluitend is dat we er zeker van kunnen zijn dat het alleen om frituurolie gaat. Aangezien uit de praktijk blijkt dat frituurolie en garageolie door dezelfde firma's worden opgehaald, lijkt het systeem me niet echt betrouwbaar. Zolang hierover geen garanties bestaan, kan deze olie niet worden verwerkt in veevoer. Er moet een sluitend systeem zijn waardoor geen carrousels mogelijk zijn via het buitenland. In die zin hoop ik dat we kunnen rekenen op Europa. Op Europees vlak moeten terzake de nodige maatregelen worden getroffen.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Wat van een containerpark afkomstig is, mag niet meer in de voedselketen terechtkomen. Toch zijn er sinds het onderzoek van voormalig minister Kelchtermans nog frituurvetten van containerparken in het veevoer terechtgekomen. Is al onderzocht hoe dit is gebeurd ?

Minister Vera Dua : Alles wat op een containerpark wordt afgezet, komt niet meer in het veevoer terecht. Dat is wettelijk verboden. Ik denk dat dit verbod vanuit de overheid waterdicht is. Het probleem waarop de heer Malcorps heeft gewezen is dat er blijkbaar een uitvoer van vetten is die via import opnieuw in het veevoer terechtkomt. Daardoor verliezen we een deel van onze controle.

De heer Joachim Coens : De Grondstoffeninspectie heeft vastgesteld dat er nog frituurvetten uit containerparken in het veevoer zijn terechtgekomen.

De voorzitter : Maar dan via het buitenland.

Minister Vera Dua : Ik zal nog eens expliciet aan de OVAM en de milieu-inspectie vragen of het inderdaad op die manier is gebeurd.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het verbod op het verbranden van tuinafval

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Cock tot mevrouw Dua, Vlaams

Voorzitter

minister van Leefmilieu en Landbouw, over het verbod op het verbranden van tuinafval.

De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de OVAM heeft een plan klaar in verband met de verwerking van GFT-afval dat aan de Vlaamse regering zal worden voorgesteld. Misschien houdt dit in dat niets meer mag worden verbrand en dat alle GFT moet worden gecomposteerd. De mensen worden hierdoor verplicht hun tuinafval zelf te verwerken met een hakselaar, door middel van een compostvat of door het zelf naar een containerpark te brengen.

Deze laatste oplossing is echter niet voor iedereen evident. Denk maar aan bejaarden en aan mensen die zich moeilijk kunnen verplaatsen. Om het sluikestorten niet in de hand te werken, zou men de periodieke selectieve ophaling moeten opdrijven. Op dit ogenblik wordt het snoeihout in de meeste Vlaamse gemeenten slechts tweemaal per jaar opgehaald. Dit zou ons inziens, vooral tijdens de winterse snoeimaanden, moeten worden opgedreven tot eenmaal per maand. Voor veel mensen is de tuin immers te klein om er snoeihout in op te slaan. Bovendien worden de kerstboomverbrandingen die de laatste jaren in aantal en in gemeenschapsbeleving zijn toegenomen, in hun bestaan bedreigd. Kerstbomen vallen immers ook onder de noemer tuinafval. Een ander initiatief dat door deze maatregel op de helling komt te staan, is het houden van een kampvuur tijdens bijvoorbeeld jeugdbewegingskampen.

Daarom wil ik de minister de volgende vragen stellen. Heeft de OVAM een plan klaar dat zal leiden tot een verbod op het verbranden van tuinafval en dus een toename zal betekenen van de compostering van GFT ? Is er in dit plan ook sprake van het opdrijven van de selectieve ophaling van het snoeiafval ? Zal dat ook betekenen dat kerstboomverbrandingen en kampvuren in de toekomst zullen worden verboden ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, het ontwerp van uitvoeringsplan over organisch biologisch afval is op 21 januari door de regering goedgekeurd. Het is een soort voortschrijdend meerjarenplan dat als leidraad zal dienen voor de diensten van het Vlaams Gewest – dus de OVAM – en voor alle gemeenten, intercommunales en privé-

initiatieven. Het plan is trouwens opgesteld in nauw overleg met de VVSG en de intercommunales.

Het is de bedoeling om via preventie zo veel mogelijk organisch afval te voorkomen. Daarnaast is het ook de bedoeling om het aandeel organisch afval in de restfractie te beperken. We willen dus zo veel mogelijk vermijden dat er wordt verbrand. Dit plan zorgt er ook voor dat er een organisatorische ondersteuning zal komen van het beleid dat op dit vlak reeds wordt gevoerd en in de toekomst zal worden gevoerd door de gemeenten en de intercommunales. Het gaat dan met name om het beleid inzake preventie, hergebruik, selectieve inzameling, enzovoort.

Het uitgangspunt is ook bij dit afvalplan de ladder van Lansink. Storten is het slechtste wat men kan doen. Iets minder slecht is verbranden. De voorkeur gaat naar preventie, selectieve ophaling, enzovoort. Actie 69 van dit plan houdt in dat er een strengere controle zal komen op het verbod om thuis afval te verbranden. Hierin zit uiteraard ook een gedeelte organisch afval.

Ik wil even de huidige reglementering schetsen. Het verbranden van afval in de open lucht is, met uitzondering van tuinafval, momenteel verboden. Dit wordt zo bepaald door Vlarem. Voorwaarde daarbij is wel dat men de andere wetgevingen respecteert. Het gaat dan bijvoorbeeld om het Veldwetboek of het Boswetboek. Daarin staat dat men niet mag verbranden op minder dan 100 meter van een woning. Het aantal plaatsen in Vlaanderen waar men kan verbranden, is dus sowieso beperkt. De OVAM dringt er bij de gemeenten op aan om ervoor te zorgen dat deze reglementering strikter wordt toegepast.

Ik kom dan bij uw vraag over het opdrijven van de selectieve ophaling van snoeiafval. In dit plan is deze mogelijkheid inderdaad opgenomen. De selectieve ophaling is echter een bevoegdheid van de gemeenten. De gemeenten zullen dus verder worden ondersteund om die selectieve ophaling beter te laten verlopen. Ik wil er echter toch ook op wijzen dat Vlaanderen momenteel vrij goede resultaten haalt op het vlak van selectieve ophaling van snoeihout. Het gaat daarbij eigenlijk niet enkel om ophalen, maar ook om mensen die zelf hun snoeihout naar containerparken brengen. Op die manier komen we tot een inzameling van ongeveer 90 procent van het snoeiafval, dat dan kan worden verwerkt of gecomposteerd. Op dat vlak zitten we dus vrij goed, maar in bepaalde wijken kan de inzameling misschien wel nog iets intensiever gebeuren.

Dua

Wat staat er nu in het plan over het verbranden en de vraag of kerstbomen nog mogen worden verbrand? Momenteel is er geen algemeen verbod op het verbranden van andere stoffen dan afvalstoffen. Er is wel een algemeen verbod op het verbranden van afvalstoffen buiten vergunde afvalverbrandingsinstallaties, voor zover dit buiten het openbaar domein gebeurt. Om te komen tot een algemeen verbod op openluchtverbrandingen zijn er een aantal wijzigingen van Vlarem II nodig. Het is de bedoeling om dit inderdaad explicieter in Vlarem op te nemen. Het verbranden in de open lucht is nadelig, en we zullen er dus voor zorgen dat dit niet meer kan.

Dit zal echter wel op een zodanige manier worden geformuleerd dat de voorbeelden die u aanhaalt, wel nog mogelijk zullen zijn. Dat zal dus niet worden verboden. Er is geen haar op mijn hoofd dat er aan denkt om kampvuren te verbieden. Ook de symbolische kerstboomverbrandingen zullen niet worden verboden. Dat zou absurd zijn. Activiteiten die een zekere sociaal-culturele waarde hebben, moeten we behouden. Er zullen dus zeker uitzonderingen worden gemaakt voor dit soort activiteiten.

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik onthoud dat we in Vlaanderen goed zitten inzake het ophalen van snoeihout. De gemeenten zullen worden ondersteund in het opdrijven van de selectieve ophaling van dit soort afval. U hebt daarnaast ook de intentie om groepsgebonden sfeerevenementen niet te verbieden.

Minister Vera Dua : Inderdaad, maar uiteraard slechts zolang men niet overdrijft.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Frans Wymeersch tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over baggerwerken in de Barbierbeek

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Wymeersch tot mevrouw Dua, Vlaams

minister van Leefmilieu en Landbouw, over baggerwerken in de Barbierbeek.

De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch : Mevrouw de minister, ongeveer veertien dagen geleden werden we opgebeld door een aantal landbouwers met velden en weiden aan de oevers van de Barbierbeek. Volgens hen werden daar in allerijl baggerwerken uitgevoerd. Het ging om het gedeelte van de Barbierbeek gelegen op het grondgebied van de gemeente Haasdonk, een deelgemeente van Beveren.

Die Barbierbeek staat bekend als een zeer sterk verontreinigde waterloop. Er zijn onder andere onderzoeken gebeurd door de intercommunale. Ook de VMM voert regelmatig controles uit. Uit de cijfers van die VMM-onderzoeken blijkt een sterke verontreiniging van deze beek. Het gaat dan zowel over biotische aspecten als over de Prati-index, dus over de waterkwaliteit. Als het water sterk verontreinigd is, doet dit vermoeden dat ook het slib op de bodem van deze beek verontreinigd is.

De gemeente Beveren heeft enige tijd geleden de provincie Oost-Vlaanderen verzocht om deze beek te baggeren. Dat is dan ook gebeurd. De aangelande boeren en de gebruikers van de landen werden niet vooraf verwittigd. Dit was wettelijk trouwens niet verplicht. Indien men echter kijkt naar bijvoorbeeld artikel 4 van het Veldwetboek, zou men volgens dezelfde logica kunnen besluiten dat men de getroffen boeren vooraf moest inlichten. Oost-Vlaanderen en heel wat gemeenten hebben zichzelf een meldingsplicht opgelegd. In dit specifieke geval is dat echter niet gebeurd. De betrokkenen vermoeden dan ook dat er iets aan de hand kon zijn.

Men kan zich afvragen of er vooraf expertises werden uitgevoerd. Het lijkt me vrij logisch dat men dit heeft gedaan. Mevrouw de minister, indien dit zo is, kent u dan de resultaten? Indien die uitslagen niet denderend waren, waarom werden die dan tot nu achtergehouden? Het mogelijk gecontamineerde slib werd gedumpt in de aanpalende weiden en akkerlanden. Na verloop van tijd moeten deze velden worden klaargemaakt voor het volgende seizoen. Een gedeelte van dit eventueel verontreinigde slib zou verder kunnen worden verspreid dan op de normaal toegelaten vijfmeterstrook. Door onder meer de begrazing kan dit een invloed hebben op de volksgezondheid.

Mevrouw de minister, dit probleem doet zich niet enkel in deze regio voor. Vindt u dat de tot hertoe

Wymeersch

gevolgde procedure normaal is? Moeten er in het kader van een goed milieubeleid geen wijzigingen worden doorgevoerd? Hebt u ondertussen met de bevoegde provinciale overheden contact opgenomen om te weten of er vooraf een expertise van het slib werd uitgevoerd? Zo ja, wat zijn de resultaten? Welke maatregelen hebt u ondertussen getroffen om vermijden dat in de toekomst zulke incidenten zich kunnen voordoen? Indien gecontamineerd slib werd opgevoerd, kunnen de landbouwers dan schadeloosstelling eisen? Zo ja, van wie?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer Wymeersch, u hebt me met uw vraag zeer veel kopzorgen bezorgd. Ik beschik nog steeds niet over de volledige informatie. De Barbierbeek is een onbevaarbare waterloop van tweede categorie. Ze valt grotendeels onder de bevoegdheid van de provincie Oost-Vlaanderen. Mijn diensten wisten niets af van het probleem. Ik heb hen opgedragen dit verder te zoeken. Ik kan u nu enkel de informatie geven waarover ik beschik.

Over de wettelijke context bestaat enige discussie. Ik heb aan mijn diensten gevraagd hierover enige duidelijkheid te creëren. Er is een Vlaams reglement over afvalvoorkoming en -beheer, namelijk het Vlarea. Men heeft een volledige reglementering uitgewerkt over het gebruik van secundaire grondstoffen. Hierin staat dat afvalstoffen, waaronder slib, onder bepaalde voorwaarden kunnen worden gebruikt als onder andere meststof, bodemverbeterend middel, enzovoort. Indien het slib aan die criteria voldoet, kan men van de OVAM een gebruikscertificaat bekomen.

Het probleem is dat het voor niemand duidelijk is of de provincie onder die bepaling valt. In een persbericht van 20 januari heeft de provincie eindelijk een signaal gegeven. Mijn diensten hebben echter bij mijn weten geen aanvraag gekregen van de provincie om een gebruikscertificaat te krijgen. De provincie refereert echter naar een andere wet, de wet op de onbevaarbare waterlopen. Deze wet verplicht de aangelanden het slib binnen een strook van 5 meter langs de waterlopen op de oevers te aanvaarden, op voorwaarde dat het geen ontoelaatbare verontreiniging bevat. Deze bepaling is bekend, maar staat haaks op Vlarea. Een bepaald bestuur is verplicht om een waterloop te onderhouden terwijl de boer verplicht is het slib te aanvaarden.

In de beide regelingen staat wel dat er bepaalde normen zijn waaraan dat slib moet voldoen, wil men dit op het land brengen. Daarover bestaat geen discussie. In het persbericht van de provincie staat dat er slibanalyses werden uitgevoerd. Ook voor de Barbierbeek werd deze procedure gevolgd. De bekomen resultaten werden, zo staat er, getoetst aan de door de wet opgelegde normen. Ik vermoed dat ze verwijzen naar Vlarea. Het onderzoek wees blijkbaar uit dat er geen enkel gevaar voor de mens of het leefmilieu bestaat om het geruimde slib op de oever te deponeren.

Over de waterkwaliteit is in de plaatselijke pers enige beroering ontstaan. Men stelt echter dat studies over de waterkwaliteit aantonen dat de waterloop is verontreinigd door afvalwater, maar dat dit niet haaks staat op een onderzoek van de kwaliteit van het slib. Dat is juist. Het is niet automatisch zo dat de waarden van het slib van een vervuilde waterloop niet voldoen aan de Vlarea-normen. Ik beschik zelf niet over de cijfers. Ik vraag ze op, en bij ontvangst zullen we u een kopie bezorgen. Ik kan dus nog niet controleren of die bewering juist is. Maar als de provincie dat zegt, dan ga ik ervan uit dat dit juist is.

U had het over de landbouwers die van niets op de hoogte waren en plots werden geconfronteerd met slib op hun gronden. De provincie stelt in haar perstekst dat de aangelanden vooraf niet worden verwittigd. Niet alleen omdat dit niet wettelijk verplicht is, maar vooral ook omdat dit in de praktijk onuitvoerbaar is. Ongeveer 900 kilometer waterlopen lopen door de provincie. De provinciale diensten werken planmatig aan de ruimingswerken. Volgens hen is het onmogelijk om een lijst op te stellen van alle gebruikers van de aanpalende gronden. Dat lijkt me een logisch argument.

Mijn informatie reikt dus niet verder dan deze perstekst en de mededeling van de provincie dat de kwaliteit van het slib de Vlarea-normen respecteert. Mijn diensten zijn van niets op de hoogte. Ik zal verdere informatie opvragen en u deze bezorgen.

De voorzitter : De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch : Ik dank de minister voor haar antwoord. Het is duidelijk dat er verschillende wettelijke bepalingen zijn, waarmee men verschillende kanten opkan. Het is de hoogste tijd dat de verschillende regels op mekaar worden afgestemd. De minister moet daar werk van maken.

Wymeersch

Ik meen dat de provinciale overheid een meldingsplicht tegenover de individuele landbouwers heeft, hoewel er op dat vlak wettelijk niets is geregeld. In het verleden heeft Oost-Vlaanderen dat op geregelde tijdstippen wél gedaan. Vandaag is dat niet meer het geval, en dat zorgt voor wrevel. Men vermoedt daarom dat er met het slib iets aan de hand is. Of dat terecht is, zal aan de hand van de cijfers kunnen worden uitgemaakt. Mijns inziens moet de reglementering worden veranderd. Sta me toe nogmaals naar het Veldwetboek te verwijzen. Bij de inname van gronden zijn een melding aan en afspraken met de gebruikers verplicht. Daar vloeit uit voort dat ook voor de uitvoer van slib, al dan niet binnen de vijfmeterstrook, een regeling moet worden getroffen.

Iedereen is het erover eens dat de contaminatie van het water van de Barbierbeek zeer groot is. Is het dan niet normaal dat men vermoedt dat dit repercussies heeft voor de kwaliteit van het slib? We moeten met dit dossier behoedzaam omspringen, en de uniformiteit van de reglementering nastreven. Desnoods moet de reglementering strenger worden. Ik reken op de minister om terzake het nodige studiewerk te verrichten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer André Denys tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de toepassing van de Vlarem-reglementering op de uitbating van zwembaden

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Denys tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de toepassing van de Vlarem-reglementering op de uitbating van zwembaden.

De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, deze vraag houdt verband met de verschillende reglementeringen inzake de uitbating van zwembaden. Het gaat om de regelgeving die is uitgevaardigd door bepaalde provinciën enerzijds, en deze van Vlarem II anderzijds. Deze regelgevingen verschillen op meerdere punten.

Zo verschilt het toezicht op de baders. In Antwerpen, Vlaams-Brabant, Limburg en West-Vlaanderen wil men enkel volwaardige redders inschakelen. In Vlarem gaat het over toezichthoudende personen. Er is een verschil in statuut tussen redders en toezichthoudende personen. Volgens Vlarem II kan men, in het kader van het toezichtsplan, lesgeven combineren met toezicht houden. Volgens specifieke toezichtsplannen is dat echter niet mogelijk. Er zijn ook verschillen inzake de minimale wateroppervlakte die per bader moet beschikbaar zijn. Ik kan nog een hele lijst van verschillen opsommen.

De bepalingen van de provincies die de vergunningen afleveren, wijken nogal eens af van de Vlarem-regelgeving. Dat leidt tot een aantal problemen. Mijn vraag is geïnspireerd door het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid dat zegt dat dit leidt tot problemen bij de zwembadbeheerders zelf, wiens verantwoordelijkheid in het gedrang komt.

Mevrouw de minister, het is nodig te komen tot eenvormigheid zodat een zwembad in Limburg op dezelfde wijze kan worden uitgebaat als één in West-Vlaanderen. Door de Vlaamse regering werd op 19 januari 1999 een besluit getroffen om een aantal versoepelingen door te voeren. Er bestaat echter nogal wat onenigheid over het feit dat deze zouden kunnen leiden tot versoepelingen van het toezichtsplan en de combinatie toezicht-lesactiviteiten. In de interpretatie van het nieuwe besluit zijn hier ook wat onzekerheden over.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Denys, Vlarem bepaalt expliciet dat de voorwaarden uit lopende vergunningen, die strenger zijn dan de algemene en sectorale Vlarem-milieuvoorwaarden, onverminderd van kracht blijven voor de duur van de lopende vergunning. Vlarem voorziet er wel in, ook in het artikel met betrekking tot de toestand van de zwembaden, dat de vergunningverlenende overheid de vergunningsvoorwaarden kan wijzigen en aanpassen aan de in dit geval minder strenge Vlaremvoorschriften.

De lopende oude vergunningen zijn dikwijls strenger of soepeler dan de huidige. Men kan dan de vraag stellen of men al die vergunningen niet meteen zou kunnen gelijkenschakelen en gelijke voorwaarden toepassen. Dit is volgens mij niet de beste handelwijze. De individuele benaderingswijze moet worden gehandhaafd bij elke vergunning. Dit geldt ook voor andere sectoren. Men moet dit steeds

Dua

vanuit twee basisprincipes beoordelen, namelijk op algemene wijze en op geïndividualiseerde wijze. Dit laatste gebeurt op basis van de specifieke situatie van de betrokken inrichting en de omgeving. Het zou geen goed principe zijn alles over één kam te scheren, want men moet ruimte laten voor een individuele beoordeling.

De zwembadbeheerders moeten weten dat er een procedure bestaat tot aanpassing van de vergunningsvoorwaarden op basis van individuele aanvragen, conform artikel 45 van titel 1 van Vlarem. Dit is vrij eenvoudig. Een vergunninghouder kan altijd een gemotiveerde aanvraag indienen om een normalisatie te krijgen zodat de vergunning kan worden gelijkgesteld aan de algemene normen. Dit is een totaal andere procedure dan alle vergunningen te wijzigen.

U had een vraag met betrekking tot het toezichtsplan. De nieuwe regeling met het toezichtsplan kan door alle zwembaden worden toegepast, tenzij dit anders is vermeld in de milieuvergunning. De desbetreffende Vlarembepalingen maken geen onderscheid naar datum van de verleende vergunning, maar zoals reeds gezegd is het altijd mogelijk om via de procedure van artikel 45 een aanpassing van de vergunningsvoorwaarden aan te vragen. Er is door deze mogelijkheid dus geen sprake van enige discriminatie.

Ten slotte beantwoord ik uw vraag naar de norm die van toepassing is als zich een ongeval voordoet. Het blijft zo, en dat is een principe voor alle mogelijke vergunningen, dat de norm steeds wordt bepaald door de vergunningsvoorwaarden die in voorkomend geval kunnen worden aangevuld of verstrengd door de algemene en sectorale Vlarem-milieuvoorwaarden. Dat is een voortvloeiende uit de toepassing van de Vlaremwetgeving. Samengevat : als bepaalde zwembaden vinden dat hun normen veel te streng zijn in vergelijking met de algemene norm, dan moeten ze de procedure in artikel 45 toepassen. Dan zal geval per geval worden bekeken of er een aanpassing mogelijk is.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mevrouw de minister, ik zeg niet dat uw antwoord me ontgoochelt, maar het voldoet alleszins niet aan de verzuchtingen van het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid. Ze zijn uiteraard op de hoogte van het bestaan van artikel 45, dat toelaat een aanvraag in te dienen om de bestaande vergunning aan te passen

aan Vlarem. Precies op die manier komt men echter tot een ad-hocoplossing.

Mevrouw de minister, in principe hebt u gelijk wanneer u stelt dat een provincie- of gemeentebestuur bij het verlenen van een vergunning rekening kan houden met specifieke omstandigheden. Dat geldt voor de ruimtelijke ordening, en ik kan me inbeelden dat dit ook het geval is bij het verlenen van milieuvergunningen. Het gaat hier echter over aspecten van algemeen beleid, zoals de warmte van het water, het aantal toezichthouders per bader, de wateroppervlakte per bader. Dit zijn geen specifieke, maar essentiële maatregelen inzake veiligheid, die verband houden met de noodzaak om te werken met normen op sportief en gezondheidsvlak.

Ik kan het eens zijn met de opmerking dat er ruimte moet worden gelaten voor een specifieke invulling, maar in dit geval kan dit leiden tot een soort rechtsonzekerheid. Volgens mij kan dit worden verbeterd. Vandaar mijn suggestie aan u : is het niet mogelijk om de betrokkenen te ontvangen en overleg te plegen met de provinciale besturen, om na te gaan hoe men een zekere harmonisering tot stand kan brengen ? Volgens mij kan dit zonder dat er sprake moet zijn van regelgevend werk en zonder dat men de specificiteit van elke provincie aantast.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Ik wil gerust ingaan op de suggestie om van die mensen te horen wat de problemen op het terrein zijn, en zeker om daarover in overleg te treden met de provinciebesturen.

Zoals u misschien weet, mijnheer Denys, moeten er momenteel nog veel meer ingrijpende dingen gebeuren in verband met de reglementering inzake zwembaden. De zwembaden moeten hun installaties aanpassen, onder meer om besmetting met de legionellabacterie te voorkomen. Voor bepaalde zwembaden, onder meer in het Antwerpse, zorgt dat voor enorme problemen. De datum van de aanpassing is reeds uitgesteld. We moeten dus sowieso rond de tafel gaan zitten met die sector, en dan kan dit zeker ter sprake worden gebracht.

Verder is het zeker mijn bedoeling om die hele ingewikkelde Vlaremreglementering grondig te bekijken en te streven naar vereenvoudiging. Dat staat trouwens ook in het regeerakkoord. Als we er iets aan veranderen, zal dit veeleer in de richting van vereenvoudiging zijn. Wat uw specifieke punt betreft wil ik me vooralsnog nergens toe verbinden, maar hiermee kan wel rekening worden ge-

Dua

houden wanneer we de hele reglementering onder de loep nemen.

De heer André Denys : Als liberaal sta ik uiteraard achter die vereenvoudiging. Natuurlijk zal men daarbij wel enig vertrouwen moeten hebben in de ondergeschikte besturen, zoals de provincies. Ook zal het probleem van harmonisering rijzen. Er zal dus een subtiele afstemming moeten plaatsvinden, maar als men vereenvoudigt, moet men overleggen met de instantie die de vergunning moet verlenen. Anders krijgt men uiteenlopende interpretaties, die tot onbegrip zullen leiden bij de burgers.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.17 uur.*
